

Adım Tomas Porec. İlk kez tek boynuzlu bir at gördüğümde sadece sekiz yaşındaydım, bu da tam yirmi yıl önceydi.

Küçük bir kasaba olarak düşünmeyi daha çok sevdiğimiz bir dağ köyünde doğup büyüdüm. Uzak bir vadinin içine gömülmüş olan bu köyün, geçen yolcular için o kadar

mahmur bir hali vardı ki, büyük olasılıkla burada hiçbir zaman önemli bir şeyin gerçekleşmediğini düşünüyorlardı. Ama bu doğru değildi, çünkü çok önemli bir şey oldu. Hem korkunç hem de harika bir şey...

Bir çocuk gözüyle burası benim bütün dünyamdı; harikalarla dolu bir dünya. Ailenin tek çocuğu olduğum için zamanımın çoğunu, etrafta kendi başıma dolaşarak geçiriyordum. Taşlarla döşenmiş tüm sokakları, elektrik direklerini biliyordum. Bütün evleri, içinde yaşayanları ve köpeklerini de... Tabi ki o insanlar da beni tanıyorlardı. Kasabanın sonunda yer alan çiftlikteki evimizin penceresinden baktığımda, çatıların ardındaki kilisenin kulesini görebiliyordum.

Yaz geceleri kırlangıçların, saldırıya geçmiş hava filoları gibi çığlık çığlığa kulenin etrafında uçuşlarını seyretmeye bayılırdım. Kilise çanının, havada uzun süre salınan, derin sesini severdim. Ama iş kiliseye gitmek olunca, bu tamamen

farklı bir konuydu. Eğer fırsatım varsa mutlaka kaçardım. Babamla balığa gitmeyi tercih ederdim. O, kiliseyi benden daha çok sevmezdi. Annem ve büyükannemse sürekli giderdi, inançla...

Kiliseye gidilsin ya da gidilmesin, pazar günü, haftanın en güzel günüydü. Kışın soğuşunda babam ve ben kızakla kaymaya giderdik. Yazın sıcağındaysa gölde yüzmeye gider, buz gibi şelalenin altında öylece durup neşeyle

kahkahalar atardık. Kimi zaman dağlarda uzun yürüyüşlere çıkardık. Kartalların, dağların doruğunda süzölmelerini seyrederdik. Ormanda gezinip geyiklerin, yaban domuzlarının, hatta ayların bıraktığı izleri arardık. Bazen, kısacık bir an, ağaçların arasında bu hayvanlardan birini görürdük. En güzeliyse bu huzuru hissetmek ve güzelliğı içimize çekmek için zaman zaman ara verip sessizce, öylece durmamızdı. Ormanın sesini, rüzgârın ıslığıny, çok isteyip de hiçbir zaman göremediğim kurtların ulumasını dinlerdik.

Hepimizin bir arada olduğı piknikler de yapardık. Büyükanmem, annem ve babam yemekten sonra güneşin altında uyurken ben de tepelerden aşağı tekrar tekrar yuvarlanır, sonunda kendimi nefessiz, mutluluktan sersemlemiş bir halde, sırtüstü uzanmış bulurdum; bulutlar ve dağlar etrafımda dönerdi.

Okulu, kiliseden daha çok sevmezdim. Ancak annem, okul konusunda çok daha sertti. Babamsa bu tür konularda

hep benim tarafımı tutardı. Babam okulun ve kitapların kendisine fazla bir şey katmadığını, annemin gereksiz yere titizlendiğini söylerdi. “Dağda geçireceği bir gün, okuldaki bir haftadan daha çok şey katacak ona,” derdi. Ama annem kararlıydı. Başımın ya da karnımın ağrısından ne kadar sızlansam da bir gün bile okulu ekmeme izin vermedi.

Annemi asla kandıramadım, buna rağmen neden ısrarla denemeye kalktığımı da bilmiyorum. Beni ve küçük oyunlarımı çok iyi tanıyordu. Okulun bahçesine gidip diğerleriyle sıraya girmemek, sınıfın dört duvarıyla yeniden yüz yüze gelmemek, öğretmenin bitmek tükenmek bilmeyen sorularıyla karşılaşmamak ya da hata yaptığımda –ki çok sık yapardım– arkadaşlarımdan dalga geçmesiyle baş etmek zorunda kalmamak için utanmadan yalan söyleyebileceğimi, her şeyi uydurabileceğimi çok iyi biliyordu. Bu yüzden kendimi her gün, saatlerin geçmesini bekleyip hasretle dağları ve ormanları hayal ederken bulurdum.

Her akşamüstü, okul biter bitmez eve koşar, ballı ekmeğimi yer ve hiç zaman kaybetmeden dışarı çıkardım. Ballı ekmeği çok severdim; hatta bayılırdım. Okuldan sonra hep aç olurdum. Ayrıca annem dünyanın en güzel ekmeğini pişirir, babamsa dünyanın en güzel balını yapardı... ya da arılar yapardı diyelim. Babam bir arıcıydı, biraz da çiftçi. Küçük bir çiftliğimiz vardı; birkaç keçimiz, domuzumuz, tavuğumuz, iki tane de ineğimiz. Ama babamın asıl işi arıcılıktı. Dağların eteklerinde düzinelerce kovani vardı, o yüzden balımız her zaman bol olurdu.

Bal yemekten hiç bıkmazdım. Yedikten sonra dişlerime yapışmasına rağmen, en çok petek balını severdim. Ancak annemin, oyun oynamak için dışarı çıkmadan önce bana zorla içirdiği bir bardak süt için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. “Taze sağılmış süt,” derdi, “çok faydalıdır.” Faydalı ya da değil, süt içmekten tam anlamıyla nefret ediyordum. Ama çabucak mideme yuvarlamayı öğrenmişim; o kadar